

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยใช้แบบจำลองโลจิสติก สามารถสรุปผลได้ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

การศึกษากการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยใช้แบบจำลองโลจิสติก มีเนื้อหาในการศึกษาโดยแบ่งการทดสอบออกเป็น 2 ช่วง ในช่วงที่ 1 เป็นการศึกษาเพื่อการสร้างแบบจำลองโลจิสติกในการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ทำการเก็บข้อมูลในช่วงเวลาดังตั้งตั้งแต่ พ.ศ. 2546 ถึง 2549 จำนวน 43 บริษัท ทั้งหมด 133 ข้อมูล โดยเป็นข้อมูลรายปี วันสิ้นงวดบัญชี สำหรับในช่วงที่ 2 เป็นช่วงทดสอบการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จากแบบจำลองโลจิสติก จากการศึกษาพบว่าข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของนิติบุคคลที่มีวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท ช่วงปี พ.ศ. 2546-2549 ที่นำมาใช้ในการศึกษานี้มีจำนวน 43 ราย เมื่อจำแนกตามการจัดชั้นตามหลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า การจัดชั้นหนี้ปกติ มีจำนวน 24 ราย เป็นข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของนิติบุคคลที่จัดชั้นหนี้ปกติ จำนวน 78 ข้อมูล การจัดชั้นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ มีจำนวน 19 ราย เป็นข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของนิติบุคคลที่จัดชั้นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จำนวน 55 ข้อมูล เมื่อจำแนกตามประเภทการประกอบกิจการพบว่าประเภทกิจการ การก่อสร้าง การผลิต และบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ เป็นประเภทกิจการที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ สามอันดับแรกคือร้อยละ 20.93 , 16.29 และ 13.96

จากการเก็บข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของนิติบุคคลที่มีวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท ในช่วงปี พ.ศ. 2546-2549 จำนวน 43 ราย ทั้งหมด 14 ตัวแปร นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสร้างแบบจำลองโลจิสติกเพื่อใช้ในการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้นั้น จากผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อัตราส่วนทางการเงินที่เป็นตัวแปรอิสระมีโอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ณ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ประกอบด้วย อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ (ROA) จากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ มีค่าเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าถ้าอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ของนิติบุคคลที่ขวงเงินสินเชื่อมีอัตราผลตอบแทนของ

สินทรัพย์สูงแล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีต่ำ แต่ถ้าวัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ต่ำ แล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีสูง อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (IE) จากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่าเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าถ้าวัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยสูงแล้วนั้น จะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีต่ำ แต่ถ้าวัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ต่ำ แล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีสูง อัตราส่วนหมุนเวียน (CR) จากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราส่วนหมุนเวียน มีค่าเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าถ้าวัตราส่วนหมุนเวียนของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราส่วนหมุนเวียน สูงแล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีต่ำ แต่ถ้าวัตราส่วนหมุนเวียนของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ต่ำ แล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีสูง

ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.10 พบว่า พบว่าตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ประกอบด้วย อัตรากำไรสุทธิ (NP) จากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราส่วนหมุนเวียน มีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าถ้าวัตรากำไรสุทธิ ของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตรากำไรสุทธิ สูงแล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีสูง แต่ถ้าวัตรากำไรสุทธิของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตรากำไรสุทธิต่ำ แล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีต่ำ และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) จากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราส่วนหมุนเวียน มีค่าเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าถ้าวัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย ของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI)สูงแล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีต่ำ แต่ถ้าวัตราส่วนหมุนเวียนของนิติบุคคลที่ขอวงเงินสินเชื่อมีอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) ต่ำ แล้วนั้นจะส่งผลให้การพยากรณ์โอกาสที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ย่อมมีสูง

ได้แบบจำลองโลจิสต์ คือ $\text{Logit (NPL)} = 1.365 - (0.358ROA) + (0.360NP) - (0.707IE) - (0.905CR) - (0.150CI)$ จะนำมาศึกษาต่อในช่วงทดสอบการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยการใช้ข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของนิติบุคคลที่ทำการขอสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท ในปี 2550 เป็นข้อมูลรายปี ณ วันสิ้นงวดบัญชี ของแต่ละนิติบุคคล ที่รวบรวมได้จำนวน 27 ราย โดย

เป็นข้อมูลของนิติบุคคลที่ทำการขอสินเชื่อรายใหม่กับธนาคาร พบว่าแบบจำลองโลจิสต์ที่สร้างสามารถพยากรณ์การเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของนิติบุคคลรายใหม่ที่ขอวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท จำนวน 11 ราย จากจำนวนนิติบุคคลทั้งหมด 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.74 และสามารถพยากรณ์การเกิดหนี้ปกติของนิติบุคคลรายใหม่ที่ขอวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท จำนวน 11 ราย จากจำนวนนิติบุคคลทั้งหมด 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.25 โดยกลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทการขายส่งและการค้าปลีก มีแนวโน้มในการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทการก่อสร้าง

อภิปรายผล

การวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้โดยแบบจำลองโลจิสต์ พบว่า การศึกษาในช่วงที่ 1 การสร้างแบบจำลองโลจิสต์ ได้ผลการทดสอบสมมติฐานในการศึกษาช่วงที่ 1 พบว่า มีตัวแปรที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ประกอบด้วยสามตัวแปรหลักคือ อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย และ อัตราทุนหมุนเวียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.10 ตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ประกอบด้วยสองตัวแปรคือ อัตรากำไรสุทธิ และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย จากการศึกษาพบว่าอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย อัตราทุนหมุนเวียน และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย มีผลในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ส่วนปัจจัยอื่นคืออัตรากำไรสุทธิ มีผลในทิศทางเดียวกันกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และผลการวิเคราะห์ด้วยแบบจำลองโลจิสต์ ยังพบว่า ตัวแปรอัตราส่วนทางการเงินที่มีอิทธิพลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และมีผลการทดสอบเป็นไปตามสมมติฐานการทดสอบ ได้แก่ 1. อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ (ROA) มีอิทธิพลในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ เมื่ออัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์มีค่าสูง ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนต่ำ ซึ่งตรงกับสมมติฐานการทดสอบและสอดคล้องกับผลงานการศึกษาของจินดา ชันทอง (2541) ที่กล่าวไว้ว่า อัตราส่วนที่มีนัยสำคัญสำหรับแบบจำลองโลจิสต์ ได้แก่ อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม จึงสรุปได้ว่า อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ (ROA) มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ 2. อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (IE) มีอิทธิพลในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ เมื่ออัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าสูง ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนต่ำ ซึ่งตรงกับสมมติฐานการทดสอบ เนื่องจากอัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (IE) นี้ ธนาคารพาณิชย์ และสถาบัน

การเงินนำมาใช้เป็นปัจจัยในการพิจารณา การอนุมัติสินเชื่อ เกณฑ์ในการพิจารณาความสามารถในการก่อหนี้และชำระหนี้ จึงถือเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการอนุมัติสินเชื่อ 3. อัตราทุนหมุนเวียน (CR) มีอิทธิพลในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ เมื่ออัตราทุนหมุนเวียน (CR) มีค่าสูง ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการทดสอบและสอดคล้องกับผลงานของ จินดา จันทอง (2541) และพิมลยุพา สุวรรณะ (2544) ที่กล่าวไว้ว่า อัตราส่วนที่มีนัยสำคัญสำหรับแบบจำลองโลจิต ได้แก่ อัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่องต่อหนี้สินหมุนเวียน จึงสรุปได้ว่า อัตราทุนหมุนเวียน (CR) มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ 4. อัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) มีอิทธิพลในทิศทางตรงกันข้ามกับ การเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ ถ้าอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) มีค่าสูง จะทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนต่ำ ซึ่งตรงกับสมมติฐานการทดสอบ แต่ไม่ปรากฏว่าสอดคล้องกับผลการศึกษาในอดีต อาจมีสาเหตุมาจากในอดีตยังไม่มีหรือนำงบกระแสเงินสดซึ่งเป็นงบที่แสดงฐานะทางการเงินมาใช้ในการวิเคราะห์และพิจารณาสินเชื่อ แต่ในปัจจุบันอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) เป็นอัตราส่วนที่ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินใช้งบกระแสเงินสดในการพิจารณาสินเชื่อ เพื่อที่จะสามารถประมาณการ Free Cash Flow ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่แสดงสภาพคล่องของกิจการที่จะสามารถมีกระแสเงินสดที่ได้จากการดำเนินงานชำระดอกเบี้ยจ่ายให้กับธนาคารได้ตรงตามเงื่อนไข การชำระหนี้ ส่งผลให้ไม่เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จึงสรุปได้ว่า อัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ สอดคล้องกับแนวคิดในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratio) ที่ว่าเมื่ออัตราส่วนทางการเงินมีค่าสูง จะทำให้บริษัทมีความสามารถในการชำระหนี้ต่อธนาคารหรือสถาบันการเงิน สำหรับตัวแปรอัตราส่วนทางการเงินที่มีอิทธิพลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ที่ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานการทดสอบ คือ อัตราส่วนกำไรสุทธิ (NP) มีอิทธิพลในทิศทางเดียวกันกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ ยิ่งอัตราส่วนกำไรสุทธิสูง ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนที่สูง ซึ่งต่างจากสมมติฐานการทดสอบ สาเหตุที่ทำให้ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมติฐานและนั่นอาจมาจาก ข้อมูลนิติบุคคลที่ทำการเก็บในช่วงสร้างแบบจำลองโลจิสติกนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทก่อสร้าง ซึ่งกิจการประเภทนี้จะเป็นกิจการที่ทำงานมากกว่า 1 งวดบัญชี ทำให้ข้อมูลในงบการเงินบางปีขาดทุนและบางปีมีกำไร จึงทำให้อัตราส่วนกำไรสุทธิ (NP) มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จากการศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratio) ที่ว่าเมื่ออัตราส่วน

ทางการเงินมีค่าสูง จะทำให้บริษัทมีสภาพคล่อง มีความสามารถในการชำระหนี้ต่อธนาคารหรือสถาบันการเงิน

ข้อค้นพบ

การวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้โดยแบบจำลองโลจิส ได้ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้นั้น ประกอบด้วย อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย และ อัตราทุนหมุนเวียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.10 ตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้นั้น ประกอบด้วย อัตรากำไรสุทธิ และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย จากการศึกษพบว่าอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ อัตราส่วนวัดความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย อัตราทุนหมุนเวียน และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย มีผลในทิศทางตรงกันข้ามกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ส่วนตัวแปรคืออัตรากำไรสุทธิ มีผลในทิศทางเดียวกันกับการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จากการศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดในการการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratio) ที่ว่าเมื่ออัตราส่วนทางการเงินมีค่าสูง จะทำให้บริษัทมีสภาพคล่อง มีความสามารถในการชำระหนี้ต่อธนาคารหรือสถาบันการเงิน

จากนั้นได้นำแบบจำลองโลจิสที่ได้มาทำการศึกษาต่อในประเด็นการพยากรณ์ค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ สำหรับการพยากรณ์ข้อมูลนิติบุคคลรายใหม่ที่ขอวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท ในปี 2550 จำนวน 27 ราย จากผลการศึกษาพบว่า แบบจำลองโลจิสพยากรณ์การเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของนิติบุคคลรายใหม่ที่ขอวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท จำนวน 11 ราย จากจำนวนนิติบุคคลทั้งหมด 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.74 และสามารถพยากรณ์การเกิดหนี้ปกติของนิติบุคคลรายใหม่ที่ขอวงเงินสินเชื่อมากกว่า 5 ล้านบาท จำนวน 11 ราย จากจำนวนนิติบุคคลทั้งหมด 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.25 โดยกลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทการขายส่งและการค้าปลีก มีแนวโน้มในการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทก่อสร้าง เนื่องจากกิจการประเภทการขายส่งและการขายปลีกนั้นมีแนวโน้มในการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้อาจมีสาเหตุมาจากการที่ภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว การขึ้นราคาอย่างต่อเนื่องของราคาน้ำมัน ทำให้ลูกหนี้การค้าของนิติบุคคลจ่ายชำระหนี้ช้าลง ทำให้นิติบุคคลขาดสภาพคล่อง ส่งผลให้อัตราทุนหมุนเวียนของกิจการมีค่าต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในช่วงที่ 1 ที่ว่าเมื่ออัตราทุนหมุนเวียน (CR) มีค่าต่ำ ทำให้เกิด

หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนสูง ทำให้นิติบุคคลไม่สามารถชำระหนี้ได้ตรงตามกำหนดเวลาตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้กับธนาคารหรือสถาบันการเงินที่ให้กู้ยืมได้ ส่วนกลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทการก่อสร้าง มีแนวโน้มในการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นกลุ่มรองลงมา อาจมีสาเหตุมาจากภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว และโดยส่วนใหญ่นิติบุคคลกลุ่มที่ประกอบกิจการประเภทการก่อสร้างนั้นมีสัญญาก่อสร้างกับภาครัฐ มักจะปัญหาในการเบิกจ่ายเงินกับทางราชการล่าช้า ประกอบกับการก่อสร้างนั้นใช้ระยะเวลาในการทำงานมากกว่า 1 งวดบัญชี ทำให้ต้องสำรองค่าใช้จ่ายต่างๆ จึงส่งผลให้นิติบุคคลกลุ่มนี้ขาดสภาพคล่องและมีต้นทุนของการกู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินจำนวนมาก ส่งผลให้อัตรากำไรสุทธิ (CR) และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) ของกิจการมีค่าต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในช่วงที่ 1 ที่ว่าเมื่ออัตรากำไรสุทธิ (CR) และอัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) มีค่าต่ำ ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนสูง ทำให้นิติบุคคลไม่สามารถชำระหนี้ได้ตรงตามกำหนดเวลาตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้กับธนาคารหรือสถาบันการเงินที่ให้กู้ยืมได้ และสำหรับกลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการประเภทเกษตรกรรม ประเภทโรงแรม และภัตตาคาร ประเภทการขนส่ง ประเภทตัวกลางทางการเงิน ประเภทบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ มีแนวโน้มในการเกิดหนี้ปกติ ทั้งนี้กลุ่มนิติบุคคลที่ประกอบกิจการเกษตรกรรม ประเภทโรงแรม และภัตตาคาร ประเภทการขนส่ง เป็นกลุ่มนิติบุคคลที่มีการดำเนินงานและมีประสิทธิภาพในด้านการจัดการ ส่งผลให้อัตรากำไรสุทธิ (ROA) อัตราส่วนกระแสเงินสดจากการดำเนินงานต่อดอกเบี้ยจ่าย (CI) และอัตรากำไรสุทธิ (CR) มีค่าสูง ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในสัดส่วนต่ำ ส่งผลให้สามารถจ่ายชำระหนี้ตรงตามกำหนดเวลาและเงื่อนไขที่ตกลงไว้กับธนาคารหรือสถาบันการเงิน ทั้งนี้ในการศึกษาการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในครั้งนี้ ธนาคารหรือสถาบันการเงินสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์และพิจารณาสินเชื่อ ทั้งนี้จะส่งผลให้การบริหารความเสี่ยงของธนาคารหรือสถาบันการเงินมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดกำไรสูงสุดเพื่อตอบแทนกับผู้ถือหุ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาต่อไป

1. แบบจำลองโลจิสติกส์ที่ได้จากการศึกษานี้ แม้แบบจำลองจะมีค่าการทำนายความถูกต้องของข้อมูลสูง แต่ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรทำการเพิ่มอัตราส่วนทางการเงินที่เป็นตัวแปรอิสระใหม่ๆ ที่เป็นอัตราส่วนทางการเงินที่นอกเหนือจากที่ได้ทำการศึกษา เนื่องจากข้อมูลทางการเงินที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ดีนั้น อาจเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงเวลา

ทำการศึกษา รวมทั้งอาจเพิ่มจำนวนของข้อมูลให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาแบบจำลองมีความแม่นยำและถูกต้องมากขึ้น

2. แบบจำลองโลจิสต์ที่ได้จากการศึกษานี้ แม้แบบจำลองจะมีค่าการทำนายความถูกต้องของข้อมูลสูงในระดับหนึ่ง แต่ในการนำแบบจำลองโลจิสต์ที่ได้ไปใช้ทำการพยากรณ์ข้อมูลนั้น อาจจะมีข้อจำกัดหรือข้อควรระวังในการนำแบบจำลองโลจิสต์ไปใช้ เนื่องจากว่าแบบจำลองโลจิสต์ที่ได้จากการศึกษามีการเก็บข้อมูลการศึกษาในปริมาณที่อาจจะไม่สามารถนำไปใช้ในการพยากรณ์ข้อมูลที่มีความละเอียดและซับซ้อน ดังนั้นการที่ธนาคารหรือสถาบันการเงินจะนำแบบจำลองโลจิสต์ที่ได้จากการศึกษานี้ไปใช้ควรนำไปใช้ประกอบกับหลักเกณฑ์การพิจารณาอื่นๆด้วย จะสามารถนำผลของการศึกษาไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด

3. การเปรียบเทียบอัตราส่วนทางการเงินต่างๆ และข้อมูลของบริษัทควรเปรียบเทียบเป็นรายภาคอุตสาหกรรม ซึ่งจะสามารถอธิบายผลการศึกษาได้ชัดเจนกว่า แต่เนื่องจากจำนวนนิติบุคคลที่นำมาทำศึกษานั้นมีจำนวนน้อย ในการศึกษานี้จึงเปรียบเทียบข้อมูลของนิติบุคคลในภาพรวม ซึ่งก็พอที่จะใช้ศึกษาเป็นแนวทางต่อไปได้

4. การศึกษาในครั้งต่อไป อาจทำการศึกษาในเรื่อง การใช้อัตราส่วนทางการเงินในการกำหนดวงเงินการให้สินเชื่อแก่ลูกค้า เพื่อบริษัทที่ทำการขอสินเชื่อจะได้มีวงเงินกู้ยืมที่เหมาะสมกับกิจการแต่ละประเภท และยังช่วยให้ธนาคารหรือสถาบันการเงินจะสามารถบริหารความเสี่ยงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. นอกเหนือจากการใช้อัตราส่วนทางการเงินในส่วนของธุรกิจธนาคารแล้วนั้น อาจทำการศึกษาในส่วนของบริษัทในธุรกิจประเภทอื่นในการนำอัตราส่วนทางการเงินของลูกค้ามาทำการกำหนดการให้เครดิตทางการค้าว่าควรจะให้บริษัทที่เป็นลูกหนี้นั้นมีเครดิตทางการค้ากี่วัน